

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15/2016
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у правној ствари тужиле М.Ж.1 из Б., чији је пуномоћник М.В., адвокат из Б., против туженог М.Ж.2 из Б., чији је пуномоћник Г.Ђ., адвокат из Б., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 426/15 од 07.08.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 426/15 од 07.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П2 716/2014 од 14.04.2015. године, у првом ставу изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па су одређене мере заштите од насиља у породици тако што је туженом: наложено да се исели из стана у приземљу куће у улици ... у З.; забрањено да приступа у простор око места рада тужиле на бензинској пумпи О. у З., ..., на удаљеност мању од 450 метара и забрањено да узнемирава тужилу лично, телефоном или писмено. Одлучено је да ће наведене мере од заштите насиља у породици трајати годину дана или док се не укину пре истека времена њиховог трајања, почев од пријема преписа пресуде, с тим да жалба изјављена против мера заштите насиља у породици не задржава њихово извршење. У другом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се одреде мере од заштите од насиља у породици којима би се наложило туженом да тужилу допусти да се усели у стан у приземљу куће у улици ... у З.; да се забрани туженом да се приближава тужилу на удаљеност мању од 450 метара и да се забрани туженом да приступа у простор око места становања тужиле и то стана у приземљу куће, у улици ... у З., на удаљеност мању од 100 метара. У трећем ставу изреке, тужени је обавезан да тужилу накнади трошкове парничног поступка у износу од 330.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 426/15 од 07.08.2015. године, одбијене су жалбе странака као неосноване и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П2 716/2014 од 14.04.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужила је дала одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су биле у браку од 30.08.1984. године до развода 05.11.2013. године. Из брака имају сина М.Ж.З, рођеног ... године. Странке и њихов син живе у породичној стамбеној кући која се састоји од приземља и спрата и налази се у З., у насељу А., у улици Односи тужиле и туженог су поремећени и то траје од 2008. године, када је тужени почео да сумња да тужила има емотивног партнера. Од тада су почели да се свађају, па је једном приликом, у току 2010. године, тужени у свађи гурнуо тужилу тако да се повредила. Тада је тужени разбио и мобилни телефон тужиле, вређао је и понижавао. Такође ју је једном приликом током 2012. године и ошамарио. Тужила се због оваквих односа са туженим, иселила из опремљеног стана у коме су становали, а који се налази на спрату заједничке куће и преселила се у приземље куће, где станује и сада. Након што је 05.11.2013. године брак разведен, странке се и даље сукобљавају и то првенствено због тога што су заокупљене поделом имовине која је стечена у браку. Мишљење органа старатељства је да тужила, без обзира што ју је тужени вређао и понижавао, разбио јој мобилни телефон и ошамарио је, није жртва насиља туженог, већ да се у конкретном случају ради о међусобном конфликту супружника који једно другом угрожавају мир и спокојство. Стога је, према мишљењу органа старатељства, неопходно да се мере заштите од насиља у породици одреде и према тужиле и према туженом, јер ће се једино тако спречити неко будуће насиље.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају постоји насиље у породици, због чега има места одређивању мера заштите од насиља у породици.

Одредбом члана 197. став 1. Породичног закона, прописано је да је насиље у породици понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да се, под насиљем у породици, између осталог, нарочито сматра наношење или покушај наношења телесне повреде, изазивање страха претњом убиства или наношења телесне повреде члану породице или њему блиском лицу, вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

Одредбом члана 198. став 1. Породичног закона, прописано је да против члана породице који врши насиље, суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици, којом се привремено забрањује или ограничава одржавање личних

односа са другим чланом породице. Одредбом члана 2. истог члана, прописано је да су мере од заштите од насиља у породице: 1. издавање налога за иселење из породичног стана или куће, без обзира на право својине, односно закупа непокретности; 2. издавање налога за усељење у породични стан или кућу без обзира на право својине, односно закупа непокретности; 3. забрана приближавања члану породице на одређеној удаљености; 4. забрана приступа у простор око места становања или места рада члана породице; 5. забрана даљег узнемиравања члана породице. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да мера заштите од насиља у породици може трајати највише годину дана.

Одредбом члана 286. Породичног закона, прописано је, да ако орган старатељства није покренуо поступак у спору за заштиту од насиља у породици, суд може затражити од органа старатељства да пружи помоћ у прибављању потребних доказа и да изнесе своје мишљење о сврсисходности тражене мере. Из наведене одредбе, поред осталог, произилази да мишљење органа старатељства не везује суд, већ суд слободно процењује мишљење органа старатељства, тако да може да га уважи у целисти, само делимично или да га уопште не уважи.

Имајући у виду да су се странке, услед поремећених брачних односа, сукобљавале и свађале, али и да понашање туженог према тужилји одступа од нормалног опхођења, зато што је вређао и омаловажавао, а испољавао је и физичко насиље тако што је у току 2010. године гурнуо, услед чега је задобила телесну повреду и разбио јој мобилни телефон, а затим је у току 2012. године ошамарио, извесно је да је такво понашање туженог преодставља безобзирно и злонамерно понашање и самим тим представља насиље у породици. Правилан је закључак нижестепених судова да је, имајући у виду да у конкретном случају постоји породично насиље туженог над тужилјом, у циљу престанка овог насиља, као и у циљу превенције од будућег насиља, потребно изрећи мере заштите у породици и то: издавање налога туженом да се исели из означеног стана у приземљу породичне стамбене куће странака у коме сада живи тужилја, забране туженом да приступа у простор око места рада тужилје на удаљеност мању од 450 метара, те забране туженом да узнемирава тужилју лично, телефоном или писмено. Такође је правилно одређена дужина трајања ових одређених мера.

Суд је ценио наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**